

ÁGH ISTVÁN

Politika-függésben

*Politikára ajzó belső kényszer
diktál a diktatúra vége óta,
biányérzet, elfojtás fordítottja
uralja egész lényed észrevétlen,*

*bő választékkal csalogat az ágyból
rádiók hullámbosszán, majd a tévé
híreit fõlszolgálja reggelidnél,
de az utcán az újság már elárul*

*fejlécével, hogy melyik oldalon vagy,
„búzlík a papírból a nyomdafesték!”
a piacon meg ellenzéki zöldség
járja, bár négyéves rotációban,*

*ciklusok alatt oda-vissza vádák,
tiltakozás és elhatárolódás,
az is gyanús, ha befogod a szádat
egy szóra épült demokráciában,*

*emlékszel a szabadság örömére?
micsoda bő választékból kímálták
a politikát, élvezted a vásárt,
eszedbe sem juthatott, hogy megéred,*

*mégis, mintha tombolán sült galambot
nyertél volna, csak tátottad a szádat,
emlegették váltásnak, változásnak,
minekutána más, mint azelőtt volt,*

*a pártokból, a Párt kivételével,
szinte akármelyiket választhattad,
csupán formát adtak az árnyalatnak,
s a hatalomban derült ki a lényeg,*

[*Ágh István versei*]

*a rendszert vissza lehet változtatni,
megint a te bőrödre megy a játék,
s ha győztesen sem alakulna másképp,
bizalmadat kár lenne visszavonni,*

*mégis a sorsod, országod függ tőle,
s hiszed, hogy választottad szavatolja
a változást, hát érdemes a voksra,
fölhatalmazást adsz saját jövődre,*

*bár kimerítő mindez végigélve,
nincs is vége, csak megfordult a kampány,
aggodalmas odaadással strázsálsz,
figyeled, hogy a győztes el ne vétse,*

*nem úgy viseli szívén, aki játszik,
a tét súlyát, mint aki neki szurkol,
támadásba lendül az egyik szektor,
amikor gólra ujjong föl a másik,*

*és nincs köze a játéknak a vérhez,
az eredmény nem azt a nézők közti
összecsapást fogja visszatükrözni,
mit a lelátón széthajigált székek.*

Nemzeti ünnep

*Nékem az első március
százéves ünneplése
több volt, mint centenárium,
emlékező részvétel,
belül egy külön esemény
folyt, ha szemem becsuktam,
tízestendős se múltam
az emlék színhelyén.*

*A templom és az iskola
közé szorított téren,
itt az idő, most vagy soha,
buzdítottam a népet,
pedig csak jó időt kívánt,
míg rátört a szabadság,
éji homályról skandált
a községi bikás.*

*Fényittasan szavalt a rügy,
dalra fakadt a bimbó,
egyszerre az is kiderült,
amit a szív eltitkolt,
jövőmet, mint népfölkelőt,
láttam meg dédapámban
karddá nyújtott kaszával
a temető előtt.*

*Így őrzi azt a fiatal
magyart a jobbik énem,
piros-fehér-zöldet kavar
a böjti szél a kékben,
ami odafönt lobogás,
lent a fölbolydult város,
de ki tartja a zászlót,
s honnan gyűlnek alá?*

[*Ágh István versei*]

*Az ünneppel üzérkedők
megint elszaporodtak,
kik elcsalták tegnapelőtt,
kiárusítják holnap,
ám az egész történelem,
bár én már csak gyanakszom,
nem állhat össze abból,
mit a gonosz teremt.*

Ellenstrófák

*Fáraszt emlékeim terhe
annyi évtized után,
túl sokat gyűjtöttem össze,
s megvet mintsem irigyelne
múltamért az új világ.*

*Verseim is roskadoznak,
pedig létem isteni
ibletésű mása voltak,
melyben örök pillanatnak
látszottak esztendeim.*

*Elavult tárgy, ósdi forma
maga is, ki versbe fog,
s ha dallamát magyarosra
szabja, inkább visszafogja,
mintha szállna, s megy gyalog.*

*Csilingelbet énekében
hangzó, rag, sorvégi rím,
vagy épp annak ellenében,
díszes külleméhez képest
mindenképpen primitív.*

*Tómondatok egymás mellett,
köztük árny, nincs árnyalat,
alany, állítmány, igen, nem,
s kívül olyan érzélemmel
ver a szív, majd' megszakad.*

*Vér van a vers anyagában,
könny és füstszag és üszög,
amivel az elmúlt század
egyik túlélője által
utódjának átköszön.*

ÁGH ISTVÁN (1938) költő, író, műfordító. A *Hitel* képszerkesztője. Utóbbi kötete: *Hívás valahonnan* (2011).